

termini desesperat, però que tanmateix era l'única solució: aprofitar se ~~na~~ que tothom a casa dormia (comtant-hi el seu germà, naturalment), per a poder entrar a la cambra de jocs i disposar-ne com a mestressa absoluta; cal dir que la seva ambició no anava més enllà del timbal, tot i que havia d'èsser ben forta per a fer-la saltar del llit i en- extradinsar-se en una fosca absoluta que l'espordia ~~de manera~~ de manera ~~de~~ de. Però va passar per damunt de tot ~~hivà~~ i arribà a la cambra de jugar. ~~de manera~~. La finestra estava oberta i feia una lluna tan bella que ho il·luminava tot; tant, que la nena se'n sentí definitivament acon- hortada i va deixar de banda els temors. El timbal estava en un revó de la cambra, a terra, voltat d'una colla de grossos daus de fusta, i d'unes quantes cartes espanyoles. No és pas que el seu germà fos un precoç jugador de cartes, però li agradaven, com una mena de estampes ~~boniques~~ boniques; i per aixó eren allí, sense haver servit mai per altra cosa que per a ésser ordenades segons llurs números o llurs colors i tor-

nar a ésser esbullades i barrejades tot seguit.

Lapnena s'assegué a terra, es posà el timbal a la falda i va em
punyar les manetes amb la consciència precisa ~~no~~ que ~~no~~ calia ^(no) fer so
roll, i començà a colpejar la pell del timbal suaument, tan baixet i
que no ~~hauria~~ ^(o hauria) ~~sentit~~ ^{sentit} més ~~un~~ un esternut de grill, en el cas que els ~~xxx~~
grills poguessin fer-los. I aleshores s'esdevingué un gran, un mera-
vellós prodigi: un cavall ~~xxxxxxx~~ d'espases de les cartes espanyo
les es retallà clarament sobre el seu fons de cartolina blanca i va
començar a moure's; el cavall, neguitós per una immobilitat excessi-
va, va fer uns quants bots, saltant ara sobre les cames, ara sobre els
braços, i hauria llençat el seu genet a terra si aquest no hagués es
tat tan destre. Dominà el cavall i posant-lo a un pas que denotava
molta noblesa, va passar per sota el pont que formaven les cames ple
gades de la nena i va ~~tr~~ travessar airosament la porta.

La nena, a qui la vista d'aquell miracle havia
llevat tot el sentit de la prudència, va llençar un oooh!... pro-

longat, ple de matissos i modulacions, que va despertar tota la seva família. Es clar que de primer antuvi ningú ^{va} va creure res del que la nena deia, però la vista de la ~~xxix~~ carta amb la silueta del cavall i el cavaller retallada netament els va fer pensar si s'haurien produït un concurs de circumstàncies prou especials per a que un cavall de cartes prengués vida, i el pare, agafant l'únic cavall que quedava en el joc ~~de cartes~~, el va col·locar a terra, i va repicar el timbal ~~af~~ baixet, ~~prop~~ prop seu, esperant que potser es mouria, però no va tenir pas més èxit del que tindrieu vos. I com que fet i fet tots tenien molta son, optaren per anar-se'n a dormir novament.

o
o o

Al mateix temps, en un altre lloc, s'esdevenia un prodigi semblant amb unes dames de cors de cartes franceses. Aquesta vegada, potser

perqué ningú ~~xx~~ ^{no} se'n va adonar, no hi ha cap persona que pugui ~~ex~~
 plicar el procés d'aquest segon miracle. Sigui com sigui, el cas és
 que les dames de cors varen abandonar també el seu fons de cartolina
 blanca i començaren a bellugar-se gentilment. Tothom sap de quin es-
 til són les figures dels jocs de cartes franceses, de manera que les
 dues dames de cors, unides pel bust i sense cames, eren com unes di-
 minutes germanes siameses, ~~un~~ ^{la} ^{cora} qual no els impedia pas de comportar-se
 com dues delicades i formoses senyoretetes. Algú s'ha preguntat, escèp-
 tic, com era possible que poguessin caminar sense cames, però ~~perquè~~
~~havia~~ de fallar per aquesta banda el miracle que havia reeixit a fer
 viure unes figures de cartes? Es movien, i caminaven, no en dubtessin
 pas; i cada una d'elles portava en la seva única mà, una flor verme-
 lla, que subjectava amb els dits de la manera més elegant possible.
 Anaven tocades amb una ~~afix~~ ~~còfia~~ còfia vermella vorejada de groc, amb una
 orla de cors que feia bo de veure. Es pot dir que amb llur singular

beutat i ~~el~~^{llur} abillament riquíssim, feien un goig que enamoraven.

I es captien ben bé com dues princeses de la nissaga més il·lustre.

Els treballs que varen passar per abandonar la ciutat (que temien com a un monstre baladrer, monocrom i ple de perills) serien, ben explicats, una gran epopeia. Però els vengueren tots -cal creure que ajudades per un alt designi, perquè eren una mena de personetes molt fràgils, que entre totes dues no pujaven de terra gaire més de quatre dits- i arribaren als afores, a una muntanya immensa, coberta de flors i herbes, ben acollidora, a desgrat dels cues sabaters, els porquets de Sant Antoni i en general tota mena d'insectes, que es mostraren força inoportuns amb les dues dames. ~~Les quals~~^{elles} seguiren endavant, incansablement, empeses per una força irresistible que les ~~empujava~~^{portava} cap a una direcció determinada, on s'havia d'acomplir el seu destí.

El cavaller de cartes espanyoles també va desitjar (i ni tan sols sospitava l'existència de les dames) sortir el més aviat possible de la seva ciutat; primer perquè temia quissap-lo les botes dels transeünts i les rodes de tots ~~els~~ ^{els} ~~tanys~~ ^{mides} i naturaleses, i després perquè estava plena de gent i el cavaller tenia una mena d'instint que li feia comprendre la necessitat de passar desapercbut. Ningú ^{no} se'n va adonar -els ciutadans van tots a la seva dèria, d'allò més capficats- i també el cavaller, sense entrebancs considerables, va arribar a la ~~sua~~ muntanya acollidora.

Allí va respirar, amb una sensació de deslliurança absoluta, i posant el seu cavall al pas, va encetar ~~una~~ un període que, per bé que vagament, endevinava decissiu. I és que al seu torn se sentia empès per una força totpoderosa, irresistible i agradable d'obeir. Contemplava petits retalls de cel, a través de gatoses i farigoles que se li apareixien com a d'una gran altura, i trobava que

ho posseïa tot, tot, per a poder-se considerar feliç.

Els ~~paix~~ habitants del bosc no el molestaren gens (la seva espasa el feia terrible) i seguí el seu camí amb molta fermesa.

Un dia -considerem la sorpresa del cavaller de cartes- en sortir d'una rodera de carro en la qual havia caigut per un fals moviment, va veure sota una mata de margarides ~~dues~~ estranyes, però ~~diverses~~ ^{bellí} senyoretetes, d'allò més esverades, perquè una abella volia tastar la flor que cada una portava ~~xi~~ a la mà; es veia que per més que maldessin no podien desseixir-se'n. El cavaller s'hi precipità movent un gran enrenou, i va espantar l'abella, que fugí fent un rondineig terrible. Les dames el remerciaren ~~paixxxxxxxxx~~ polidament, després de retornar-se de l'ensurt, i el cavaller se'ls oferí amb el major desinterès.

Les dues senyoretetes, que en realitat eren dues mitges senyoretetes unides en diagonal per la cintura, ben iguals de cara, d'a

billament i de manera de moure's i d'expressar-se - les dames de cors de cartes franceses, en una paraula- sentiren que podien confiar en absolut en aquell gentilhome del seu braç, i d'aleshores per sempre seguien tots tres junts una mateixa ruta, sense que cap poder ocult els dirigís, en aparença, a cap lloc determinat, i sense que les dames haguessin de temer més els cues sabaters, ni els porquets de Sant Antoni ni cap d'aquests mostres, en resum, perillosos per dos éssers d'una delicadesa tan singular.

Al començament de cada dia, triaven d'acord ells tres el camí a seguir; cal dir que portava la iniciativa el cavaller, el qual tenia una idea precisa de la seva responsabilitat i sabia menar totes les coses a bon terme.

Aquest cavaller de cartes espanyoles, que^a desgrat de la seva aparença cerimoniosa i encarcarada una cosa de no dir, era un sentimental, es va sentir encisat ben aviat per les gràcies de les dames, i es va enamorar d'aquelles dues meitats de senyoreta, d'una

mena d'amor tan sincer com pugui sentir un home noble ~~per una dona~~
 dreta i feta. I les dames el trobaven tan valent i se ~~en~~ sentien
 tan segures ~~aprop~~ ~~seu~~ seu, que també se'n varen enamorar, posant-hi
 cada una el seu cor, com en una empresa comú, de manera que ni l'en-
 veja ni la gelosia tenien res a fer-hi; eren més feliços del que és
 possible de donar-ne idea amb unes quantes lletres. Que cada ~~un~~ ^{ca} s'ho i
 magini com pugui.

I vet ací que un dia arribaren en una població
 als afores de la qual hi havia acampat un gran circ, que estenia la
 seva closca de lona sobre una extensió de terra considerable. Els
 tres personatges conservaven encara la innata prudència que els feia
 evitar la proximitat de la gent, ^{motiu} pel qual defugien ~~els~~ els pobles,
 però el circ els va atreure poderosament i els va semblar que, a con-
 dició d'estar amatents, podrien tafanejar quina mena de cosa era sen
 se exposar-se a cap risc. S'escorregueren per una unió de la lona per

on no hauria pogut passar ni un cadell de gat, i situant-se darrera una caixa que els protegia de les mirades de tothom i els permetia a l'ensem dominar un tros de pista, arribaren a temps de sentir el començament d'una marxa executada per uns músics que feien més goig que una colla de rectors. Uns quants cavalls envaïren la pista, i a partir d'aquí van desfilars davant dels ulls meravellats de les dues dames i del cavaller, una serie de prodigis que no podien ni somniars, ni tan sols formar-se'n una clara idea, a desgrat de tenir-ho justament a uns quants centímetres del nas. Mireu si els va agradar que els semblà que per més que caminessin, el món ja no els podria oferir res millor i decidiren quedar-se allí. S'instal·laren curant sempre de passar desapercebut, i cada dia, a l'hora de l'espectacle, triaven un lloc diferent, puix que les dimensions extraordinàries de tot el que els voltava, no els permetia veure la pista sencera.

xxxxxx

Quan els va tocar la sort de poder veure clarament

el prestidigitador, el cavaller va contemplar un joc que no el va dei
xar assossegat més. Figureu-vos que el prestidigitador mostrava en una
mà un barret de copa sense trampa, i en l'altre quatre cavalls de car
tes amb els seus corresponents cavallers, es clar; a voluntat del pres
tidigitador, les quatre cartes eren absorbides pel ~~XXXXXX~~ barret: de-
sapareixien de la vista i anaven a parar al fons del buit de la copa.
~~XXXXXXXX~~ L'emoció del cavaller en veure quatre dels ~~XXX~~ seus companys
complicats en un afer tan obscur arribà al màxim de tensió. Des d'ales
hores es pot dir que no va pensar en res més.

Considerava gairebé una impolidesa no posar-se en con
tacte amb els altres cavallers de cartes, baldament fos per preguntar
los si se'ls oferia quelcom en el qual ell els pogués servir; se li en
comanà una mena de dèria indominable d'esbrinar on era guardat el fa-
mós barret de copa, que hostatjava (no en tenia cap dubte) els seus
companys. Despengué incalculables ~~XXXXXX~~ reserves d'enginy per a des

cobrir el departament del prestidigitador, i quan el descobrí, i descobrí l'emplaçament ~~XXXXX~~ del barret, va situar les seves dames en un lloc prou segur, i va excusar la seva aventura recolzant-la en poderosos motius de companyonia i de cavallerositat, i hi va tenir tanta traça -era sincer- que les dames, per bé que amb una gran recança indefinible, no li varen oposar cap entrebanc al seu projecte d'entrevistar-se amb els quatre gentilhomes.

Així és que, en haver escollit el moment que li semblà més propici per a passar desapercbut, el cavaller es dirigí a l'estatge del prestidigitador. El barret de copa estava col·locat, a les amunt, sobre un tocador altíssim, fins a esdevenir inexpugnable. Inexpugnable a primera vista, i per a qualsevol que no posseís la fermesa del cavaller, el qual tingué l'habilitat de servir-se d'un bastó recolzat en un costat del tocador. Però les ales -i per tant, la boca- del barret quedaven enlairades encara fora del seu abast. Empenyé un ras-

pall que trobà aprop, i enfilant-s'hi a sobre, no li calgué sino fer un salt per arrapar-se a les ales i amb una ~~xxxixda~~ reeixida contració es col·locà en el cim més alt que presentava el barret en aquella posició.

El cavaller es va espolsar eufòricament, i compongué aquelles parts de la seva indumentària que més havien sofert amb l'ascen^{ci}ció, i agenollant-se a la vora de la boca del barret, intentà descobrir en el seu fons els quatre camarades. Però aleshores el poder màgic del barret de copa li va prendre la voluntat, i absorbint-lo, el reuní per sempre amb els altres cavallers de cartes.

o
o o

Les dues dames de cors, que sempre s'havien captivat de la millor manera possible, varen perdre el seny en constatar la desaparició del

seu ~~xxxxxxx~~ enamorat i arrencaren en uns esgarips i plors prou so
rollosos perquè tot i provenir d'un parell de personetes tan infi-
mes s'~~xxx~~ assabentessin de la seva existència totes les persones
del circ, ^(els quals) en tingueren molta sorpresa. El director, un terrible home
bigotut, va interpretar que alló era un ~~xxxxxx~~ present que el cel
feia al circ, i ~~la~~ els feu bastir una barraca de fusta, amb guixe-
tes i una porta sobre la qual feu pintar un formós rétol que deia
«LES GERMANES SIAMESES MES PETITES DEL MON».

I aquella atracció de l'exhibició del fenomen, i la
del joc de mans del prestidigitador (amb ~~me~~ cinc cartes en lloc
de quatre, ara) varen ésser des d'aleshores les més famoses del circ.

Pere Caldés.